

Artikel 1, stk. 1, definerer således *terrorhandlinger* som en række handlinger, der i kraft af deres karakter eller den sammenhæng, hvori de begås, kan tilføje et land eller en international organisation alvorlig skade, når de begås med det formål at skræmme en befolkning i alvorlig grad, eller uretmæssigt at tvinge offentlige myndigheder eller en international organisation til at foretage eller undlade at foretage en handling eller at destabilisere eller ødelægge et lands eller en international organisations grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller samfundsmæssige strukturer i alvorlig grad. Handlingerne er herefter opregnet, og omfatter blandt andet manddrab, alvorlig personskade, bortførelse eller gidseltagning mv.

Herudover skal medlemsstaterne efter *artikel 1 a* sikre, at tyveri af særlig grov beskaffenhed, fremstilling af falske administrative dokumenter og afpresning også skal betragtes som lovovertrædelser med forbindelse til terroraktiviteter, når formålet er at begå en af de i artikel 1 omhandlede handlinger eller for så vidt angår fremstilling af falske administrative dokumenter en af de i artikel 2, litra b, nævnte handlinger.

Efter *artikel 2* skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at *ledelse af og deltagelse i en terroristgruppe samt støtte til en terroristgruppe er strafbart*. Den strafbare støtte omfatter tilvejebringelse af informationer eller materielle midler eller gennem finansiering af terrorgruppens aktiviteter. En terroristgruppe defineres i bestemmelsen som en struktureret sammenslutning bestående af mere end to personer, som har bestået i et vist tidsrum, og som handler i forening med henblik på at begå terrorhandlinger.

Artikel 3 indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at sikre, at det er strafbart at anstifte, medvirke eller forsøge at begå en terrorhandling.

Hver medlemsstat skal efter *artikel 4* sikre, at terrorhandlinger mv. kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til lovovertrædelserne, har en afskrækkende virkning og kan medføre udlevering. Medlemsstaterne skal herunder sikre, at terrorhandlinger mv. straffes med strengere frihedsstraffe, end hvad der gælder for samme strafbare handling, såfremt handlingen ikke var en terrorhandling. Dette gælder dog ikke, hvis handlingerne allerede straffes med den maksimumsstraf, der kan idømmes i medfør af national ret. Medlemsstaterne skal ligeledes sikre, at strafbare handlinger efter artikel 2, straffes med frihedsstraf med et maksimum på mindst 15 år for ledelse af en terroristgruppe og 8 år for deltagelse i en terroristgruppe.

Artikel 5 er udgået af rammeafgåelsen.

Artikel 6 indeholder forskellige *strafnedsættelsesgrunde*, herunder at gerningsmanden opgiver sin virksomhed eller hjælper myndighederne med at opklare forbrydelsen. Bestemmelsen er fakultativ.

Hver medlemsstat skal efter *artikel 7* træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at *juridiske personer* kan straffes for overtrædelser af artikel 1, 2 og 3, der begås for at skaffe den juridiske person vinding. Efter *artikel 8* skal medlemsstaterne sikre, at der også over for juridiske personer, der kendes ansvarlige i henhold til artikel 7, kan straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til lovovertrædelserne og har afskrækkende virkning.

Straffemyndighed og retsforfølgning er behandlet i *artikel 9*, der fastlægger en obligatorisk og en fakultativ straffemyndighed. Således skal medlemsstaterne have straffemyndighed med hensyn til de i artikel 1-3 omhandlede handlinger, såfremt handlingen begås helt eller delvist på medlemsstatens område, på et skib, der fører dens flag eller et luftfartøj, der er indregistreret i medlemsstaten, gerningsmanden er statsborger eller bosat i medlemsstaten, handlingen er begået til fordel for en juridisk person, som har sit hjemsted på medlemsstatens område eller handlingen er begået mod medlemsstatens institutioner eller befolkning eller mod en af Den Europæiske Unions institutioner eller et organ, der er oprettet i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten og Den Europæiske Union med hjemsted i den pågældende medlemsstat. Endvidere kan medlemsstaten vælge at udvide sin straffemyndighed til at omfatte tilfælde, hvor handlingen er begået på en anden EU-medlemsstats område.

Efter *artikel 9, stk. 2*, skal medlemsstaterne i de tilfælde, hvor mere end en medlemsstat har straffemyndighed, samarbejde for at afgøre, hvem der skal retsforfølge gerningsmændene. Artikel 9, stk. 1 og 2, suppleres i *artikel 9, stk. 3*, af en bestemmelse, der medfører pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden befinder sig på en stats område, og staten ikke udleverer den pågældende til nogen anden EU-medlemsstat eller et tredjeland. Endvidere præciseres det i *artikel 9, stk. 4*, at medlemsstaterne også skal sikre straffemyndighed i de tilfælde, hvor en strafbar handling efter artikel 2 og 3 helt eller delvist er begået på statens territorium, uanset hvor terroristgruppen holder til eller udøver sine kriminelle aktiviteter.

Artikel 10 indeholder bestemmelser om *beskyttelse og hjælp til ofre for terrorhandlinger*. Statens skal blandt andet sikre, at undersøgelser eller retsforfølg-